

בש"פ 1506/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1506/16

לפני:
העורר:
כבוד השופט נ' הנדל
פלוני

נ ג ד

המשיבה:
מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי באר שבע במ"ת
7518-12-15 שניתנה ביום 22.12.2015 על ידי כב'
השופטת ג' לויין והחלטה שניתנה ביום 11.2.2016 על
ידי כב' השופט נ' אבו טהה

בשם העורר: עו"ד רועי אטיאס

בשם המשיבה: עו"ד עדי צימרמן

החלטה

מונח לפניי ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בבאר שבע במ"ת 7518-12-15 (כב' השופטת ג' לויין לעניין ראיות לכאורה וכב' השופט נ' אבו טהה לעניין עילת המעצר וחלופה), במסגרתן הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו.

1. כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות מין - אינוס ומעשה מגונה - בתוך המשפחה. על פי הנטען בכתב האישום, במספר רב של פעמים ובמשך תקופה של כמה שנים בין שנת 2008 לבין שנת 2011, בעל המשיב את המתלוננת, בתו הקטינה ילידת שנת 1999, בחדרו בדירת המשפחה וכן ביצע בה עבירות של מעשה מגונה

עמוד 1

בין שנת 2011 לבין שנת 2013. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המדינה בקשה למעצר העורר עד תום ההליכים. בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות למשיב. כן, נטען כי קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996, שכן העורר ביצע את המעשים בביתו הקטינה, וכי קיים חשש ממשי לשיבוש הליכי חקירה.

2. בית המשפט המחוזי (כב' השופט ג' לוין) קבע כי הוכחה תשתית ראייתית לכאורה, בין היתר בהסתמך על הודעותיה המפורטות של המתלוננת במשטרה. באשר לחלופת מעצר נקבע (כב' השופט נ' אבו טהה), בהתאם לתסקיר שירות המבחן שהתקבל, שהחלופה שהוצעה איננה מספקת. על פי תסקיר שירות המבחן מסוכנותו של העורר הוערכה כמסוכנות בינונית, והוא מאופיין ב"קושי בויסות דחפים וקושי בהתמודדות עם תסכול", כמו גם "מעיסוק אובססיבי ומעיוות חשיבה מצידו במצבים בהם חווה לדבריו הצעות מפתות מצד קטינות". צוין כי שחרורו של העורר לחלופת מעצר עשוי להגביר את החשש לשיבוש הליכי משפט, "בשל היותו בעל השפעה על המתלוננת ועל שאר ילדיו ואשתו אשר תומכים בו יותר מאשר במתלוננת". לאור כל זאת, צוין השירות כי על חלופת מעצר מוצעת להיות מרוחקת מעיר מגוריו של העורר, ולכלול "מפקחים בוגרים וסמכותיים המבינים משמעותו של חוק, אשר אינם בני משפחתו ואשר אין להם היכרות עם בתו המתלוננת והשפעה עליה אשר יוכלו למנוע ממנו יצירת קשר עם בני משפחתו". מכאן הערר שהוגש מטעם הסנגוריה, לו התנגדה התביעה.

3. לאחר עיון בחומר שהוגש לפניי ושמיעת טענות הצדדים, מצאתי כי דין הערר להידחות.

המבחן המשפטי המחייב על פי בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996) הוא סיכוי סביר להרשעה על סמך החומר הגולמי באמתחת ראיות התביעה. העורר אשר נהנה מחזקת החפות, העלה טענות כנגד קיומה של תשתית ראייתית לכאורה והציג קווי חקירה אחרים אפשריים במהלך המשפט. אך, תלונתה של המתלוננת עומדת במבחן הראייתי. עילת המעצר קיימת אף אם ייקבע בסיומו של המשפט, ואין בכך הבעת עמדה, כי העורר לא ביצע את כל אחד ואחד מהמעשים המיניים המיוחסים לו. עוד יודגש כי העבירות המיוחסות לעורר הן עבירות מין חמורות, המעלות חומרה יתרה מאחר ומדובר בעבירות בתוך המשפחה כלפי קטינה על ידי אביה. מסיבה זו, ובפרט בהתחשב בנסיבות הקונקרטיות וברגישות היחסים בין בני המשפחה, עולה גם חשש ממשי לשיבוש הליכי משפט בצורת השפעה על המתלוננת, בני המשפחה המשמשים כעדים, או בדרכים נוספות. אמנם עברו הפלילי של העורר אינו בתחום עבירות המין, אך הצטרפותו לנסיבות ביצוע העבירות המיוחסות לו, ונסיבות המצב המשפחתי הנוכחי על האמור בתסקיר ביחס למקרה הקונקרטי, מביאים למסקנה כי עולה מן העורר מסוכנות שלא ניתן יהיה לאיין בנקל.

עקב הסיכון העולה מן העורר, צוין שירות המבחן תנאים הכרחיים בחלופה שתוצע, כפי שפורטו לעיל. בחנתי את התסקירים שהוגשו לבית המשפט קמא, ולא מצאתי כי נפלה טעות בהחלטת בית המשפט לפיה אין בנמצא חלופת מעצר ראויה בהינתנה יש להורות על שחרור העורר. אין ביכולתם של המפקחים שהוצעו לפקח כראוי על העורר, אם מחמת מצב רפואי מגביל, אם מחמת היותם דמות שאינה אסרטיבית וסמכותית דיה בכדי להציב גבולות לעורר ואם מחמת העדר פנאי מספיק. יתר על כן, לא יהיה ביכולתם של המפקחים, שהינם בני משפחתו של העורר שתלויים בו, להפחית כנדרש את החשש לשיבוש הליכי משפט. שירות המבחן אף שם דגש על רמת הסיכון הנשקפת מן העורר והסיכון לשיבוש הליכי משפט.

הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ו באדר א' התשע"ו (6.3.2016).

ש ו פ ט
